

Sof i ro, du gamla sångar-hjerta!
Tiden med dess mångbesjungna smärta
Skall ej tränga inom grafvens frid.
Ej du saknar *lifvets snabba stunder*:
Ack! du har så trefligt här inunder,
Knuffas ej af en orolig tid.

Fast du visste hvad det var att strida
Lifvet såg du från dess glada sida,
Visor sjöng du för ditt nöjes skull.
Du som andra har väl vilsefarit,
Men en hyggelig pojke har du varit,
Det erkännes på din döda mull.

I ett godt kalas du trufdes gerna,
Vänskapen dig följde som en stjerna
Huld och trogen utför lifvets elf.
Du var fet, det ville mången klandra,
Men i Herrans namn! hvad rör det andra,
Då man haft besvär att tugga sjelf.

Ja, du mätte godt och skötte magen,
Tröstlös gick du ej för morgondagen,
Ty du tänkte under sång och skämt:
»Sämre går nog mången här och larfvar,»
Och du såg att himlen födde sparfvar,
Och ditt hopp stod ofvan solen jemt.

Ack! när hjertat brustit, och vårt öga
Flammat ut och släckts, då gör så föga,
Huru stoftet döms, som hädansof.
Fritt må verlden om vårt värde tvista!
Sargar ilskan minnet vid vår kista,
Grafvens folk är döfstumt, gudskelof!

